

Urrun dagoena

Itzea URKIZU
ARSUAGA

Goizeko seietan iratzargailua-
rekin esnatu, lanera bedera-
tzietan sartzeko. Gosaltzeko
esertzera zindoazen momen-
tu zehatz eta konkretu berean, walkie-tik
«amaaaa!» entzun. Haurra ohetik hartu
eta titian jarri, zuk esku bakarrarekin go-
saltzen duzun bitartean. Lo hartu duela
probestuz, berriro ohera eraman, eta
poztu, denbora izango duzulako gosa-
riak, hamaiketakoak, arropak eta bazka-
ria prestatzeko. Logelatik itzuli eta, jan-
ten hastea pentsatu duzun une
horretantxe, walkie-aren deiadarra en-
tzun: «a-ma...txoooo!».

Leioa poliki zabaldu, eta haurra be-
soetan goxatu, laztandu. Muxu eman,
kontu batzuk esan, elkarrekin ispiluari
begiratu eta haren irribarreaz kutsatu.
«Une hauek ez ditut sekula ahaztu nahi».
Zaharrena esnatzera abiatu, oraindik lo-
orduak falta zaizkiola jakinda.

Komuneko argia piztu, izpiren bat
gelara sartu dadin. Bizkarra laztandu,
gero besoa, gero masaila behatz-punte-
kin. Anaiak *body*-a bustita duela-eta,
bera aldatzera joango garela xuxurlatu:
«Gero poliki-poliki begitxoak zabaldu-
ko ditugu».

Txikia jantzi eta ura irakiten jarri,
bazkaltzeko zerbait azkarra prestatze-
ko. Erlojuak eta egoerak itota sentitu.
Beso batean haurra eta bestean haur-
eskolako koaderno: «Gaua ona, esna-
tu 06.35ean». Makarroiak tuperrera.
Mukiak harraskara. Zu berriro logelara,
zaharrena esnatzera.

Lasai eserita gosaltzeko astirik ez
duela izango jakinarazi, eta amorrazio-
oldeari eutsi. «Kontrola dezakedan ba-
karra nire jarrera da». Goizeko zortziak
eta bostean, arnasa sakon hartu. Bien
protestak sinfonia nola bilakatu diren
entzun. Eusten saiatu. Bi haurrak be-

sarkada bakarrean bildu. Galtzerdiekin
lagundu. Hortzak garbitzea biharko
utzi.

Zortziak eta hogeita bi minutuan, bi
haurrak autoan lotu; motorra piztu, iri-
tsi eta aparkatu. Haur-kotxea maletate-
gitik atera. Bat utzi, «oso ondo pasa,
maite zaitut»; bestea utzi, besarkada
handi batekin. Autora itzuli eta moto-
rra piztu. «Gaur ere lortu dun, aupa
hi». Garaiz, puntual, tik berde guztiak
hala-moduz beteta iritsi lanera; neka-
tuta, ezertan hasterako. Uf.

Goizeko bederatziak eta hiru minu-
tuan, errutina kapitalistaren estres
laino horretatik jaisten aritzeagatik
zortedun sentitu, badugulako etxe bat,
zutik dagoena. Badudalako bazkari bat,
berotu litekeena. Baditudalako bi haur
zoragarri, inork bizirik erre ez ditue-
nak, bonbaz edo armaz. Badugulako
genozidio bat, urrun dagoena. •

Inor ez dadila besarkada hori eman gabe geratu

4 O urteren ondoren elkartu dira
Adamary eta Edita, ama-ala-
bak. Jaio eta berehala, erdituta-
ko amarengandik bereizi, eta
adopzioan eman zuten txikia beste he-
rrialde batera. Amari beste azalpenik
eman gabe, eta haurra urteetara ente-
ratuz gurasotzat zituenak ez zirela bere
guraso biologikoak. Ez hori bakarrik,
modu ilegalean izan zen jasoa etxe
hartan.

Ez, ez da Espainian edo Euskal Herrian
gertatutako kasua, baina izan zitekeen.

Modus operandi berdina da. Hemen
haur lapurtuak bezala ezagutu ditugun
hamarnaka kasuetako bat izan daiteke
Txilen gertatutako hau. Han ere Pino-
cheten garaian gertatu ziren kasu gehie-
nak, baina ez denak. Estimatzeko da
20.000 haur izan zirela ilegalki adop-
zioan emanak Txilen; jaiotakoan edo or-
du batzuk geroago, haurra hil zela esan
eta kito. Sinplea bezain makabroa.

Egunotan milaka kasu horietatik lau
argitu dira, eta haurra (41 urtekoa gaur
egun) eta ama (64 urtekoa) aireportu ba-

tean elkartu dira, haien besarkada ikusi
ahal izan dugu.

Eta orain zer? Nola erreparatzen da min
hori? Arduradunak non daude? Zerbait
gertatuko ote zaie? Zeinek eta nola berre-
raikiko ditu bizitza horiek? Giza eskubi-
deen urraketa izugarriak dira kasu horiek
guztiak, eta ez hori bakarrik, inhumanoak
dira guztiz. Erditu berri den ama baten
momenturik zaurgarriena den horretan
txikia besoetatik eta bizitzatik desagerra-
raztea. Txilen bakarrik ez, hemen ere Ada-
mary eta Edita asko ditugu. •

Miren AZKARATE
BADIOLA